

Ivan Albreht:

V zatišju.

Žena, žena — le nič se ne boj!
Glej moje žulje! Na teh
greje se mojih otročičev smeh.
Vidiš pod njimi kri —
tu moja moč živi, tu pod
žulji . . .

Svojo ljubezen sem vanje skrila —
Dokler je tvoja ljubezen z menoj,
žena . . . žena, le nič se ne boj!

V tovarni.

Stroji kot duše preklete ječijo,
ves dan grozijo in ves dan pretijo,
srebljejo kri . . .

Bežal bi, bežal kam daleč na polje,
v gozd bi se skrila!
Ali otroci že gladni ihtijo,
žená — kot oglje so njene oči —
hrani pod srcem mi novo skrivnost. —

Stroji kot sužnji krvavi ječijo,
ves dan pretijo in mrko grozijo,
kradejo moč . . .

Divje bi planil v naročje železja,
da bi v trenotku izgubil se v noč!
Ali v očeh mi še sanje gorijo,
v krvi mi vera jeklena živi,
rada še boja bi žuljava dlan. —